

תפיסות גרמניות - לעומת אמריקניות

בחינוש, טקטיקה, פיקוד

מעשי במלחמה עם ברית-המועצות — שכן בה עתידות הן להיתקל בהתבססות יסודית של האויב בשטחיה-העורף, ובטקטיקה של התקדמות-בהמון.

נשק-רובאי אוטומטי - בשלמות - על שום-מה?

גישת-היסוד הגרמנית בענין אימונים ומשמעת, ודאי שהשפיעה על החלטות ידועות שנתקבלו, למשל — על ההחלטה להעדיף את הרובה הספרדי-גרמני "Cetme" על פני דגמים מערביים שונים. ה" Cetme" — רובה טוב מאוד, קל ואוטומטי-בשלמות, שנזדמן לי לנסותו בשנת 1957 בספרד — גונה עליידי ברי-סמכא צבאי אמריקני באזני רשויות ה"בוונדסואר", בנימוק כי נשק-חקני אוטומטי-בשלמות יגרום לרובאי להוציא תחמושת רבה מדי, מוקדם מדי, המש-עשרה שנה קודם-לכן נתנסה ה"ווארמאכט" באותו קושי עצמו עם המקלע מהיר-הירי (1200 כדורים-לדקה) מטיפוס "MG-42". אולם רק בתחילה; שכן אימון נאות הפכו עדי-מהרה לנשק מעשי לחלוטין. ה"בוונדסואר" סבור

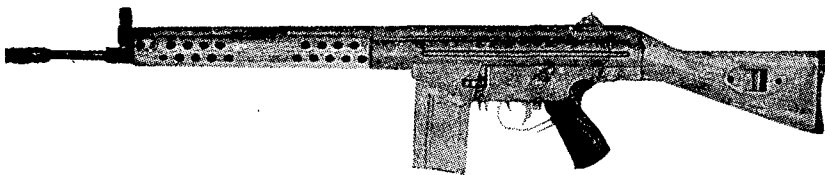
אמריקה השקיעה בבניית-מחדש של צבא גרמניה-המערבית לא רק הרבה מיכולתה החומרית ומציודה הצבאי, אלא גם ממרצו ומכות-מעשהו של מנגנונה ההדרכתי העצום. טבעי היה לכאורה (וכך נראו תכופות הדברים בהתחלה) כי יקום צבא, שיהיה, ביסודו-של-דבר, "כצלמו וכדמותו" (פרט לדברים ידועים שבסמל ובמסורת) של צבא-ארה"ב עצמו. הנה, לכשמציץ עתה משקיף אמריקני לתוך הנעשה בבית זה שהוקם-מחדש — נראים פנייה-מציאות לארדוקא כן. להלן מובא החלק במאמר "כך נבנה ה"בוונדסואר", שהופיע בירחון "ארמי" האמריקני, הדין בשוני המתגלה עתה בין תפיסות גרמניות ואמריקניות. כמובן, שלקורא הלא-אמריקני עיקר הענין שבקטע זה הוא לא בעצם התגלות ההבדלים, אלא במהות הגורמים והשיקולים הצבאיים המביאים לידי שוני במגמת-ההתפתחות הטקטית אפילו כשרקע האפשרויות החומריות (נשק וציוד) הפתוחות בפני שני הצבאות היה זהה-כמעט.

הליקופטרים-הן או לאו?

כך לא נראה בין אנשי-צבא גרמניים אלא ענין מועט בהתקפות מוטסות בהלי-קופטרים בכל התפיסה שפותחה בענין "חיל-הפרשים השמימי" — או אפילו ב"אפשרויות השימוש בהליקופטר כברכב" פיקוד באיזור-הקדומי. הגישה הגרמנית, הי מוסברת לנו כך: "מכונה זו פשוט פגיעה-מדי בתנאי לוחמתי-יבשה המונית, מלבד באזורים עורפיים" — יש לשער כי נובעת מן המספר הרב של מפקדים בכירים שאבדו ב"חזית המזרח" בטוסס במטוסי "Storch" הקלים; הרגל, אשר נאסר, בסופו-של-דבר, בפקודה

עד כה נתון היה צבא-גרמניה להשפעה חזקה של צבא-ארה"ב, באשר לארגון, אי-מונים, אורחי-פעולה טקטיים, ציוד והימוש. בשנים הראשונות לקימור-המחדש התאמנו קציניו ומש"קיו בבתי-ספר צבאיים אמריקניים שונים, כשגדודי-מתורגמנים עמל יומם ולילה כדי לספק מהדורות גרמניות של ספרי-הדרכה ועזרי-אימון אמריקניים, לשרת את צרכיו של זרם הציוד והנשק האמריקניים שנהר לתוך גרמניה. במסגרת "תכנית-הסיוע-ההדדי" נתנה אמריקה לגרמניה כלי-זין ותחמושת בשווי של מיליוני דולרים רבים, ועודה מוסיפה לספק צותי-אמנים לכל שלוחות ה"בוונדסואר". עם זאת, הגם שהשפעה אמריקנית עודה ניכרת, החל זה זמן-מה העבר הצבאי של גרמניה — וב"מיוחד נסיונו של ה"ווארמאכט" ברוסיה — להשפיע את השפעתו, אשר נתבלטה-והלכה אט-אט ככל שגדל הצבא וככל שרב הבטחון הלאומי והצבאי ביכולתו.

בעוד שחלק מן התפיסות האמריקניות אומץ עליידי צבא-גרמניה במלואו, הועמדו אחרות בסימן שאלה — היו אף כאלו שנדחו כליל; בין מפני שלא נתישבו עם נסיון-העבר הצבאי — ובין משום שלא ניתנו ליישום במסגרתה של בעיתה הצבאית של גרמניה, כפי שהוגדרה עתה עליידי נאט"ו.

הרובה האוטומטי "Cetme"

כי הוא-הדין אף לגבי ה" Cetme", וכי הי אימון והמשמעת יגברו על נטיה אפשרית לבוזז את התחמושת בירי אוטומטי חסר-תכלית — ואמנם מנופק כל-יזין זה לצבא המערב-גרמני זה כמה שנים.

מגובה. כן, אין הצבא הגרמני מעונין במבצע "כוחות מיוחדים", או בפטרולים ארוכי-טווח; הגם שקצינים בכירים מודים בתועלתם של אלה בשטחים ובמצבים ידועים, סבורים הם כי קיומן של יחידות מעין-אלו ימצא בלתי-

שריון - נוסחה „גרמנית-צרפתית“

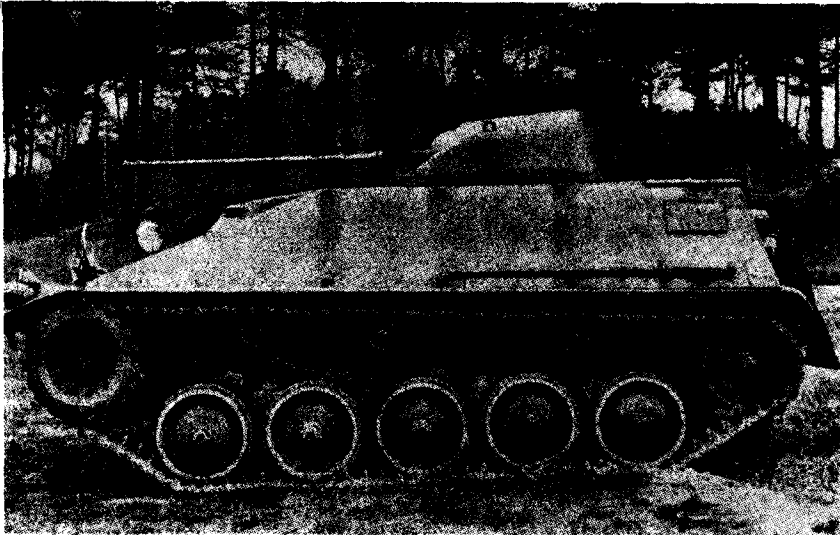
ותיקי מלחמת העולם השנייה הגרמניים זיכרים בדיעות מגובשות ביותר במיוחד בכל הנוגע לשריון. בתחום הטקטי אוחזים הם בקרינה של תפיסה אופרטיבית גמישה, הכוללת ירי מתוך התנועה — וכך מוגנים הם את תכונות הטנק לפי סדר החשיבות שלהן: עצמת אש; ניידות (כולל טווח); ומחפה שריון. אמריקה ובריטניה נוטות יותר לתפיסה של מצודת שריון ניידת — וכך מונות הן, לפי סדר החשיבות את סגולות הטנק: עצמת אש; מחפה שריון; ולבסוף — ניידות. סדר קדימה זה, משמעותו — טנק גדול וכבד יותר: הטנק האמריקני מטיפוס „M-60“, או הבריטי מטיפוס „צנטוריון“, אשר שניהם נבחנו ביסודיות על ידי ה„בונדסוואר“ — ונמצאו לוקים. בין שאר המגרעות מציינים, משקלם הרב ביותר, המונע בעדם מעבר על גבי מרבית הגשרים הגרמניים — וכן הסעה על פני מרבית רשתות מסילות הברזל שב גרמניה — אלא אם כן יודקו לציד מיוחד. בעודם ממלאים את שורות חיל השריון שלהם, כאמצעי לזמן הביניים, בטנק ה אמריקני מטיפוס „M-48“ — פנו הגרמנים אל הצרפתים; וסדרת התייעצויות ודיונים טכניים הניבה לבסוף מפרט תכונות של טנק חדש הרצוי לשני הצדדים. אחר זאת בנתה כל אחת משתי המדינות דגמי אבטיפוס — אשר, לגבי גרמניה, הולידו טנק משמקלי 36 טונות (משקל ה„M-60“ הוא 49 טונות) וצלילתו נמוכה בחטר שלט מו של ה „M-60“. דגם חדש זה נושא תוחה בריטי בן 105 מ"מ, ולפי המשוער יש לו טווח מבצעי הגדול ממש כזה של הטנק הסוביטי החדש. לעת הזאת כבר החליפו ביניהן צרפת וגרמניה את הדגמים שיצרו, והגן עורכות מבחנים השואתיים והבחירה הסופית — שקרוב לודאי כי תהיה שילובם ומיוגם של שני הדגמים — תגיע לשלב יצור בשנה הבאה (1962).

הנאג'יש - כפולתכלית

הבדל אחר ניכר באורח הפעולה הטקטיים של חיל הרגלים המשוריין. הגרמנים סבורים כי תפיסת צבא ארה"ב, אשר לפיה יורד חיל הרגלים המשוריין מרכבו על גמט לחום בסיוע לטנק — תביא לידי קצבת התקדמות מואט בהתקפה, אגב מספר אבדות מוגדל. צבא גרמניה הפך כי חיל הרגלים שלו ילחם כחלק בלתי נפרד מכווחת המשוריינים —

כשהחיל הרגלי יורד מהנגמ"ש שלו, כדי ללחום, רק כאשר נבצר מן הטנקים להתקדם. כשעיקר חיל הרגלים רכוב בנגמ"שים וה מדפים סגורים כאמצעי נגד קרינה גרעינית — רואה תפיסה זו את מפקד הרגלים (כפי שזה היה תכופות בפועל, ברוסיה), נע ברכבו בצד מפקד השריון. במלים אחרות: מבקע שריוני רגלי אחד, כשהשריון מאבטח

1914, בראשית מלחמת העולם הראשונה. ככסוגיות שנויות במחלוקת אחרות, מודים גם לגבי שאלה זו נושאי משרה גרמניים בגילוי לב כי המענה הנכון נמצא ללא ספק, אי שם בין שתי הגישות המנוגדות: גישה, הדומה בעצם לזו הרווחת בין ה אמריקנים — כפי שהיא באה לידי ביטוי בדיעה, המקובלת יותר ויותר ברבים, כי

הנגמ"ש ה„קצר“ של צבא מערב גרמניה עם תותח הסיפון שלו בן 20 מ"מ

הפלוגה, למשל, — מן הראוי כי „תוחזר לתפקד הפלוגה“.

★

אף בכמה תחומים אחרים אפשר לומר כי חילוקי הדעות הם בראש וראשונה הבדלי מידה; אך יש בהם בכל זאת ענין — משום שמן הצד הגרמני מובעים הבדלי דעות אלה באותה התלהבות האופיינית למי שמנסה לשלב אורח הפעולה חדשים בהלכות שהיו לגביו תקינות ומקובלות מאז. כך, רוצה צבא גרמניה בסיוע אווירי קרוב, שיהיה תקני בעוצבות — סיוע לא באמצעות מטוסים על-סילוניים, כי אם על ידי אווירון המסוגל לא רק לבצע משימות אש בקר החזית, אלא גם לערוך גיחות סיור. לכן עוקב הוא בהתענינות גוברת אחר המטוס האיטלקי החדש מדגם „פיאט G-91“ — כפי שעוקב אחריו אף צבא ארה"ב. כמרכיב מכיר הוא בצורך במטוס תובלה שיהא מסוגל להמראה ונחיתה אנכיות — ובשנת 1962 אף יפיק אבטיפוס משלו, למטוס מעין זה — דגם המכונה „טראנסאל“ — אף שבד בבד עם זה בוחן הוא את כלי הטיס הבריטי, מטיפוס „הוקר P-1127“.

את חיל הרגלים בהתקפה — ואילו חיל הרגליים מאבטח את השריון בהגנה.

הפיקוד - כיצד?

אשר לאופן מילוי התפקיד הפיקודי, מס' תבר כי ה„בונדסוואר“ שומר אימונים למסור רחו של מולטקה הקשיש, לפיה נותנים ל מפקד תכנית כללית, מציינים לו את יעדיו, קוויות התחמים של גורתו — ומה הכוחות שיסייעו לו — ואחר כך מניחים לו לעשות את המלאכה. התפיסה האמריקנית, אשר בה ניתנות למפקד פקודות מפורטות יותר — הכוללות קווים ביניים (בסיומו של כל שלב) המשמשים כקווים ידיווח — נחשבת כאן כשמרנית מדי — אם כי, ללא ספק, בטוחה בהרבה. לטענת הגרמנים צפון יתרונה הגדול של תפיסת מולטקה באפשרות הנרחבת ש היא פותחת בפני המפקד במקום לנצל כחות ובמהירות כל מצב דברים נוח; הסכנה הכרוכה מתבטאת בכך כי עלולה היא לגרום להתנהגות הרפתקנית ומזקת מצד אותו מפקד עצמו — כפי שהודגם על ידי נוהגו המתפרץ של גנ. פון קלוק (מפקד הארמיה הראשונה הגרמנית) במהלך הפלישה לצרפת בשנת